шіѧ Спаситель не показва никакво различіе—но равенство и сѣки мꙋ спорѣдъ трꙋда мꙋ. По това, ный свѧщенницытѣ, като смы сѧ обѣщалы Богꙋ за надзырателы на разсадника Мꙋ, когато смы сѧ вѣнчавалы въ Черквѫтѫ за Негова Престолъ и когато смы сѧ отричалы още да пренебрегавамы и всѧка свѧтовна слава; За това да не рѣвнꙋвамы вѣчи когато ꙗ виждамы въ мірскитѣ, колто є за тѣхъ. Нъ тъкмо да послѣдвамы Апостолитѣ и да вѫдимъ съсъ тѣхната истинска любовь Божіѧ, колто като ѭ има чилѧкъ, истинно, както ѹчатъ и тѣ:„ Той много търпи, бла госклоненъ є; не въспріема да завижда; не сѫ превознасѧ; не сѫ гърди; не ходи безобразно; не предирѧ потънко своето си; не сѫ раздразнѧ; не помислѧ зло, когато види, чи правѧтъ нѣкоѧ неправда нѣкои; Не сѧ радва. Ѧ, когато сѫ радватъ дрꙋгыте на правдата, и той заедно съ тѣхъ сѧ радва: На всичко хваща вѣрѫ; На всичко сѧ надѣва, и всичко търпи.“ [1-во кор. 13;—4—5—6—7].

Това є намъ извѣстното произвѣденіе отъ Богодꙋховненото Свѧто Писаніе на истинѫтѫ любовь, колто като ѭ ѹвардѭтъ самичкитѣ надзырателы въ сѣбѧ си, да внимаватъ и въ Божіѧ разсадникъ на Болѧта Мꙋ, да сѫ не изгꙋбва; на колто є твьрдѣ нежно свойството, и колто трꙋдно можи да сѧ подкрѣпѧ отъ надзырателыте въ разсадника, поради измѣненіето отъ горѣщите лꙋчи слънчови, и отъ голѣміѧ мразъ на стꙋдьтѫ. И, спорѣдъ това, надлежи тѣмъ бодрость да ѭ под-